

«Når det haster...»

Kviteseid er et vakkert sted langs Telemarkskanalen. Mange av leserne har kanskje reist med den ærverdige «Victoria» opp gjennom slusene fra Grenland til Tokke. En langsom båtreise med rikelig tid til å nyte severdighetene langs breddene.

Noen kilometer vest for Kviteseid, på vegen mot Vrådal, er det en bro som må åpnes for at større båter skal kunne passere. I praksis gjelder det bare kanalbåtene som altså frakter turister om sommeren. Broen «åpnes på midten» og delene svinges til hver sin side ved en sinnrik mekanisme som betjenes manuelt av en dertil ansatt mann som passer på når båtene er ventet.

Kviteseid og Vrådal er innefor mitt vaktdistrikt. Den eneste vegen til sykehuset går via den omtalte broen. Med ambulanse tar turen bortimot to timer. I Vrådal er det et par store hoteller som i høysesesongen er flittige leverandører av pasienter. Ikke alle er i form til å tåle en hotellferie. Så heller ikke den gamle mannen jeg ble tilkalt til. Det er sikkert ti år siden nå. Han lå på rommet sitt og gispet med det som bare kunne oppfattes som et truende lungeødem. Ambulansesjåføren og jeg jobbet så godt vi kunne med å stabilisere situasjonen, og så bar det av gårde med blållys i retning sykehuset.

Idet vi nærmer oss broen ser vi den stolte «Victoria» i langsom majestet opp kanalen. Brovokteren er på plass. Han ser oss, peker på «Victoria» som fortsatt har et godt stykke igjen til broen. Så svinger han broen langsomt fra hverandre slik hans arbeidstinstruks tilsier. Der står vi på bredden – lenge og vel – med blållysene på og venter på «Victoria». Hun seiler rolig forbi, det tar sikkert et kvarter, mens turistene litt forvirret betrakter oss. Noen få tar bilder slik turister gjør, uansett.

Ambulansesjåføren banner, pasienten puster fortsatt, jeg ler.

Elisabeth Swensen